

HỒI THỨ TƯ

Biển ghen nổi sóng

Ốt Tường khách điểm có bốn khu, bọn Âm Đồng Tử hình như ở tại khu thứ tư, chiếm cả khuôn viên quanh phòng trọ. Khi này Lục Tiểu Phụng chừng như nghe có tiếng nữ nhân cười nói ca hát, nhưng bây giờ thì im lặng cả, không nghe thấy gì. Chàng vào sân bằng cổng sau, trong sân tuy có thấp đèn nhưng tuyệt nhiên không một bóng người!

Lục Tiểu Phụng nhún gót nhảy lên đầu tường ngó quanh quất, cảm thấy trong không khí có mùi hương phấn sáp lẫn mùi rượu thịt. Mới lúc này trong sân này hẳn có bày bàn tiệc, bởi có những người lúc nào cũng phải có rượu và nữ nhân. Nhưng bọn họ đi đâu cả rồi?

Một cơn gió thổi ngang, Lục Tiểu Phụng bỗng nhíu mày. Ngoài mùi rượu thịt, hương phấn sáp, trong gió hình như phảng phất một mùi rất đặc biệt, chỉ người thấy trong các lò sát sinh. Chàng cố ý ho nhẹ, nhưng trong phòng vẫn không có động tĩnh nào. Đang dự dự chưa biết nên xông vào hay không, chàng bỗng nghe một tiếng thét thảm thiết. Tiếng kêu như xoáy vào tai, không giống thanh âm con người. Nếu nói do người phát ra, thì người này nhất định là một quái vật tàn phế.

Lục Tiểu Phụng liền nghĩ đến con người "khuyết mất phân nửa". Hay là Tuế Hàn Tam Hữu lại đến trước chàng một bước? Chàng men theo tường, nhảy qua nóc phòng, thân ảnh nhẹ như làn khói. Tiếng kêu phát ra từ phía sau, mà ánh đèn trong hai căn phòng phía sau này lại u tối ảm đạm hơn phía trước, hai cánh cửa sổ và cửa chính dường như chỉ đóng hờ.

Mùi máu tanh càng nồng hơn.

Lục Tiểu Phụng phi thân đến trước cửa bèn đáp xuống, dùng hai ngón tay đẩy nhẹ cửa mở ra. Bên trong lập tức có tiếng người cười nham hiểm:

- Quả nhiên đến rồi, ta biết chắc là đưa cái hòm đó qua là các hạ sẽ đến ngay, mời vào mời vào!

Lục Tiểu Phụng không bước vào. Không phải chàng không dám vào, mà là không nỡ vào. Cảnh tượng trong phòng so với cảnh lò sát sinh còn kinh khủng hơn gấp mấy lần. Có ba thiếu nữ nhỏ tuổi, thân thể chưa hoàn toàn phát triển, đang bị treo lơ lửng bên giường như những con dê trắng.

Trên những tấm thân mảnh khảnh trắng bệch ấy, máu vẫn chảy, chảy xuôi theo cặp chân mềm mại, nhỏ ròng ròng xuống đất. Một người "khuyết mất phân nửa", đang ngồi dựa vào đầu giường, tay mân mê con dao nhỏ bằng bàn tay, mũi nhọn của con dao có vấy máu.

Hắn rít lên, âm thanh chất chúa như tiếng cú đêm:

- Vào đi, ta bảo ngươi vào, ngươi phải mau bước vào, nếu không ta sẽ phanh thây ba con nha đầu hôi hám này ra tám mảnh.

Lục Tiểu Phụng nghiêng răng mím chặt môi, rán nhin con buồn nôn.

Âm đồng tử cười khanh khách:

- Ba con nhỏ này tuy chẳng có liên hệ gì với người, nhưng rất tiếc người lại đúng là người hay thương hương tiếc ngọc, không thể nào làm ngơ để chúng chết trước mặt người được!

Gã quái vật ác độc này bắt trúng nhược điểm của Lục Tiểu Phụng. Trái tim chàng không cứng rắn được như chàng tưởng, dù biết ba thiếu nữ kia sớm muộn gì cũng không tránh khỏi cái chết, chàng vẫn không nỡ nhìn họ chết ngay trước mắt mình. Chàng chỉ có cách liều bước vào.

Âm Đồng Tử phá cười lớn:

- Bọn ta vốn chẳng muốn giết người, nhưng đúng lý người không nên....

Tiếng cười của hắn đột nhiên ngưng ngang, bởi có ba điểm sáng như hàn tinh xuyên lung cửa sổ xẹt vào, lóe lên trong khoảnh khắc đã ghim ngay yết hầu của ba thiếu nữ.

Âm Đồng Tử rống lên, phi thân xông ra, nhưng không phải nhắm phía Lục Tiểu Phụng, mà là muốn đuổi theo kẻ đứng ngoài cửa sổ phóng ám khí. Nhưng Lục Tiểu Phụng nào để cho hắn đi, ba thiếu nữ kia đã chết, nên chàng đâu còn úy kỵ gì nữa.

Âm Đồng Tử nghiêng mình trên không trung, dùng chiếc móc sắt bên tay trái móc vào cây xà ngang trên trần nhà, cả thân hình bỗng quay tít vòng vòng như con vù, cái chân giả bằng thép tinh phát ra tiếng gió rít ác liệt.

Dùng chiêu thức quái dị này thì khó ai đến gần hắn được. Lục Tiểu Phụng cũng không đến gần được, đành giương mắt xem hắn quay vù vù không ngừng. Đột nhiên Âm Đồng Tử thu móc sắt, cả thân hình mượn lực ly tâm bay vút qua cửa sổ, nhanh như tên bắn. Hắn không muốn đấu, mà chỉ cầu thoát thân, hiển nhiên hắn đã tự lượng sức, biết mình không phải đối thủ của Lục Tiểu Phụng.

Chỉ rất tiếc hắn đánh giá Lục Tiểu Phụng quá thấp.

Âm Đồng Tử vừa bay ra, Lục Tiểu Phụng bỗng giơ hai ngón tay ra chỉ nhẹ, chỉ nghe "cong" một tiếng, thân hình của hắn rớt xuống đất bên ngoài cửa sổ, cái chân sắt quẹt ngang mặt đất, xẹt lửa bay tứ phía. Lục Tiểu Phụng không muốn giết Âm Đồng Tử, nên chỉ điểm huyết hắn, mục đích để tra hỏi ý đồ và lai lịch tổ chức của hắn.

Ngoài sân lại lóe lên một điểm sáng lạnh, ghim ngay yết hầu Âm Đồng Tử.

- Ai?

Đêm tối mù mù, không trăng không sao, nào thấy bóng người, nếu không thấy làm sao đuổi theo được?

Lục Tiểu Phụng than thầm, lẩm bẩm:

- May là bọn họ có bảy người, bây giờ vẫn còn lại sáu người để dò hỏi được.

Vừa nói xong, sau lưng chàng bỗng có giọng nói lạnh lẽo:

- Chỉ tiếc là bây giờ đến nửa người sống cũng không còn nữa rồi.

Tuế Hàn Tam Hữu!

Lục Tiểu Phụng từ từ quay lại, cười gượng:

- Sáu người kia chết cả rồi sao?

- Bọn chúng mà còn sống, thì người không dễ gì thoát ra khỏi căn phòng này đâu.

Sáu người kia hẳn đã mai phục chung quanh, chờ Lục Tiểu Phụng đến đưa đầu vào bẫy, nhưng không ngờ lại bị âm thầm giết chết. Họ hẳn phải là cao thủ, muốn giết chẳng phải dễ, huống chi là giết đồng loạt sáu người mà không ai hay biết, càng không phải là chuyện dễ làm. Võ công của Tuế Hàn Tam Hữu quả là ghê gớm, xuất thủ chính xác lại độc địa, thực đáng sợ. Lục Tiểu Phụng tự cảnh cáo mình không được khinh động.

Lão già kia trong tay vẫn còn cầm chén rượu, trong chén hãy còn rượu, trừ Cô Tùng tiên sinh ra, có mấy ai trong thiên hạ dùng một ngón tay mà có thể lấy mạng người trong khoảnh khắc?

Cô Tùng tiên sinh nhấp chút rượu, cười gằn:

- Chúng ta vốn định để lại nửa con người sống, chỉ rất tiếc người tuy có thủ pháp giết người, nhưng không đủ bản lĩnh cứu người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vừa rồi chẳng phải các vị ra tay sao?

Cô Tùng tiên sinh ngạo mạn đáp:

- Đối với đồng sắt phế thải đó, lão phu đã nhiều năm không thèm đụng tay đến.

ám khí ghim ngay yết hầu của Âm Đồng Tử, là cây Tam Linh Thấu Cốt Châm rất tinh xảo, ba thiếu nữ kia cũng bị giết bởi loại châm này. Lúc này mặt của họ đã biến sắc đen, thân thể co quắp lại, hiển nhiên trong mũi châm có chứa chất kịch độc.

Lục Tiểu Phụng cũng biết Tuế Hàn Tam Hữu quyết không dùng loại ám khí này. Một người khi đã luyện nội công đến mức trong vòng trăm bước, có thể dùng hoa, lá đả thương kẻ địch, hoặc tùy tiện dùng mảnh đá ném ra để tiện đứt phi đao của kẻ khác, thì đâu cần dùng loại ám khí tẩm chất độc. Chàng hỏi thử chẳng qua vì nhất thời không nghĩ ra ai đã hạ độc thủ?

Cô Tùng tiên sinh lạnh lùng nhìn chàng:

- Lâu nay ta đã nghe danh người là một tay lợi hại tinh tế nhất trong đám cao thủ hậu bối, nhưng ta chưa thấy người tài chỗ nào!

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cười:

- Nhiều lúc tại hạ nhìn trong gương, cũng thấy thất vọng với chính mình lắm.

- Trên đường đi lắm chuyện khó lường, người phải cẩn thận là hơn.

- Tại hạ chưa tìm ra La Sát bài, nên chưa chết được đâu.

Cô Tùng tiên sinh cất tiếng cười lạnh lẽo, ống tay áo bỗng cuộn lên, chỉ nghe "vù vù" mấy tiếng, những thân cây trong sân nghiêng xào xạc, lá thu bay khắp nơi, ba người họ đã biến đi mất.

Lục Tiểu Phụng dùng hai ngón tay gấp một chiếc lá rụng lên xem, miệng lẩm bẩm:

- Lá đã khô cả rồi, đi theo hướng Bắc thêm hai ngày nữa, chắc trời sẽ đổ tuyết, ai không sợ lạnh thì cứ đi theo ta.

Trong phòng Lục Tiểu Phụng đèn vẫn còn. Lúc này trước khi chàng đi, đèn vốn rất sáng, bây giờ thì đã lu mờ bớt đi. Chàng bỗng nghĩ đến một điều mà trước giờ chàng chưa bao giờ nghĩ đến. Ban đầu chàng hy vọng Đinh Hương Di sẽ đi càng mau, càng xa càng tốt, nhưng bây giờ nếu nàng quả thực đã đi, chàng sẽ cảm thấy đôi chút

hụt hắng. Dù sao đi nữa, nếu ta biết có người đang ở trong phòng chờ ta, ít nhiều gì cũng cảm thấy ấm lòng. Cảm giác này giống như một người thợ săn cô độc giữa trời đông lạnh giá, khi trở về nhà thấy có người đã nhóm lửa cho mình, thì anh ta sẽ không còn cảm giác lạnh giá nữa.

Chỉ có hạng lãng tử như Lục Tiểu Phụng mới hiểu được cảm giác này đáng quý đến mức nào. Bởi thế, lúc chàng đẩy cửa bước vào phòng, trong lòng không khỏi có chút hồi hộp. Ngay lúc này chàng thực không muốn một mình bước vào căn phòng trống lạnh lẽo.

Trong phòng còn người, có lẽ chưa đi. Nàng ngồi bên ánh đèn, quay lưng ra cửa, mái tóc đen huyền mềm mại xỏa dài trên vai. Nàng đang dùng một chiếc lược bằng gỗ mun chậm chậm chải tóc. Nhìn thấy cảnh này, Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy như ánh đèn cũng trở nên sáng hơn. Dù sao có người bầu bạn vẫn hơn. Chàng chợt phát hiện ra hể tuổi đời càng chông chất, thì càng khó chấp nhận sự cô đơn. Tuy thế, chàng chỉ để bụng những suy nghĩ này, ngoài mặt chàng lên tiếng hỏi:

- Ta cũng sống sót trở về được.

Nàng không quay đầu lại, chỉ đáp:

- Vâng.

- Ta chưa chết, nàng cũng chưa đi, xem ra hai chúng ta chưa đến lúc phải chia tay.

Nàng vẫn không quay lại, nói nhỏ nhỏ:

- Chàng có phải mong là chúng ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ chia tay?

Lục Tiểu Phụng không trả lời, vì chàng bỗng phát giác ra nữ nhân ngồi trong phòng đang chải tóc kia không phải là Đinh Hương Di. Hình như nàng đang cười mỉa, bàn tay cầm lược trông trắng muốt, móng tay để rất dài. Nàng càng chải càng giàng mạnh tay, như thể đang dùng tóc mình chải cho hả giận.

Lục Tiểu Phụng chợt sáng mắt ra, kêu thất thanh:

- Là cô?

- Công tử ngạc nhiên lắm à?

- Ta thật không ngờ!

- Thiếp cũng không ngờ công tử thuộc loại đa tình, gặp ai yêu nấy.

Rốt cuộc nàng quay đầu lại, gương mặt trắng xanh, sóng mũi dọc dừa, đôi mắt sáng như ánh sao lạnh giữa trời đêm thu. Lục Tiểu Phụng than dài, cười gượng:

- Lần này ta không muốn trèo băng sơn, mà băng sơn lại đến kiếm ta à?

Phương Ngọc Hương đỏ mặt, liếc nhìn Lục Tiểu Phụng một cái thật sắc:

- Công.... công tử trước giờ không biết nói tiếng người à?

- Ta cũng biết một đôi câu, nhưng chỉ khi gặp người mới nói.

Phương Ngọc Hương nghẹn lời, mở to mắt nhìn tức tối. Nàng muốn hỏi "chứ ta không phải người sao?", nhưng dĩ nhiên nàng không hỏi. Lục Tiểu Phụng lại cười, nói tiếp:

- Cách đầu mấy hôm ta nghe có người nói, tánh cô tuy dữ, mà thực ra là một người rất nhiệt tình, chỉ rất tiếc ta nhìn hoài chưa thấy được điểm đó.

- Có người nói thiệp nhiệt tình sao?

- Phải!

- Ai nói?

- Cô phải biết là ai chứ.

Phương Ngọc Hương cười nhạt:

- Có phải là cô biểu muội đa tình của thiếp không?

Lục Tiểu Phụng ho nhẹ hai tiếng thay câu trả lời, chàng bỗng có cảm giác hơi đỏ mặt. Tâm địa chàng không dừng dưng như chàng nghĩ, da mặt cũng chưa đến mức dày như mình tưởng tượng, nên vẫn có chút cảm giác khó chịu.

Phương Ngọc Hương lạnh lùng nhìn chàng, lại hỏi:

- Máy ngày nay hẳn là cô ả đi chung với công tử?

Lục Tiểu Phụng chỉ có nước gật đầu thừa nhận.

- Vậy bây giờ cô ả đâu rồi?

Lục Tiểu Phụng chưng hửng, đáp:

- Cô cũng không biết cô ấy đi đâu à?

- Thiếp mới đến, làm sao biết được?

Lục Tiểu Phụng than:

- Có thể cô ấy sợ là khi ta trở lại cũng sẽ biến thành một quái vật thiếu mất một bên mắt mũi, nên không nỡ nhìn cảnh ấy mà bỏ đi trước.

- Nó đúng là lòng dạ yếu mềm, lúc nào giết người cũng nhắm mắt không dám nhìn.

Bên ngoài bỗng có tiếng người cười khanh khách:

- Biểu tử quả nhiên hiểu muội quá rành, lần trước cũng tại nhắm mắt lúc giết người, nên muội mới không tránh kịp bị vấy máu đầy áo.

Vừa nghe tiếng cười trong trẻo, đã thấy Đinh Hương Di lướt vào, thân ảnh nhẹ như chim én bay. Tiếng nàng cười nghe ngọt ngào, nhưng nhìn dáng có phần xơ xác, cả áo cũng có chỗ rách, trông giống như một con chim én mới bị thợ săn bắn tên trúng đuôi.

Phương Ngọc Hương sa sầm nét mặt:

- Ta không ngờ biểu muội còn dám quay lại đây.

Đinh Hương Di cười đáp:

- Muội biết biểu tử còn đây, thì phải quay lại, làm sao bỏ đi được.

Phương Ngọc Hương cũng cười rất tươi:

- Có lúc ta cũng giận muội, nhưng ta nghĩ dù sao đi nữa muội vẫn là cô em họ rất tốt với ta.

- Rất tiếc chúng ta ít có cơ hội gặp nhau, biểu tử ngày nào cũng thích ở bên cạnh biểu ca, bỏ mặc muội thui thủi một mình à!

- Muội tuy nói cho tội nghiệp vậy, chứ ta đã biết muội đã quên bằng mất chúng ta rồi!

- Ai nói vậy?

Phương Ngọc Hương mỉm cười liếc Lục Tiểu Phụng:

- Hai người thân với nhau thế, làm gì còn nhớ đến ta và biểu ca nữa!

Hai chị em đối đáp qua lại rất ngọt dịu, nhưng Lục Tiểu Phụng càng nghe càng thấy không ổn. Giữa những tiếng cười lạnh lốt như chuông reo, bỗng nghe "cách" một tiếng, chiếc lược chải tóc trong tay Phương Ngọc Hương đột nhiên biến thành một loạt phi tiêu bắn ra. Một chiếc lược ít nhất cũng có bốn, năm chục răng lược, bây giờ biến thành bốn, năm chục ám khí nhắm vào Đinh Hương Di bắn như mưa. Trong tay Đinh Hương Di lúc ấy cũng có bảy điểm hàn tinh xẹt ra, nhắm vào bảy yếu huyệt trên ngực của Phương Ngọc Hương.

Cả hai nàng khi xuất thủ đều dùng đòn sát thủ trí mạng, cả hai đều muốn trong khoảnh khắc đôn đối phương vào tử địa. Hai người đều không nhắm mắt, nhưng Lục Tiểu Phụng lại nhắm mắt không dám nhìn. Đến lúc chàng mở mắt ra xem, chỉ thấy trên bức tường đối diện có ghim bảy điểm hàn tinh, Phương Ngọc Hương thì ngã nằm trên giường, còn Đinh Hương Di đã phóng ra xa ngoài bảy, tám dặm trượng. Chỉ nghe tiếng nàng xa xa vọng lại trong đêm tối, chứa đầy nỗi oán hận:

- Người nhớ đấy, ta sẽ không tha người đâu!

Vừa nói xong, chợt nghe tiếng Hương Di kêu lên kinh hoàng rồi im bật, sau đó chẳng còn tiếng động gì nữa cả.

Màn đêm tĩnh mịch, sương thu mờ lãng đãng, gió thổi rất nhẹ, rất êm.

Phương Ngọc Hương vẫn nằm bất động trên giường, đến tiếng thở cũng không nghe thấy được. Lục Tiểu Phụng đến bên cạnh, nhìn lồng ngực của nàng, bỗng cười nhẹ, nói:

- Ta biết cô chưa chết mà.

Ngực của người chết chẳng thể nào nhìn quyến rũ như vậy, nhưng Ngọc Hương y như người chết, không có phản ứng gì cả. Lục Tiểu Phụng ngắm nàng một lúc, rồi bước đến nằm xuống bên cạnh nàng, cũng lặng im bất động như một người chết thứ hai. Lúc này người chết thứ nhất lại sống dậy, bàn tay nàng bắt đầu di động, tìm kiếm. Lục Tiểu Phụng vẫn nằm im.

Phương Ngọc Hương chợt cười thành tiếng:

- Thiếp biết công tử cũng chưa chết.

Lục Tiểu Phụng rút cuộc cũng phản ứng, chàng bắt lấy bàn tay của nàng.

- Chàng sợ gì chứ? Thiếp nào phải là người vợ danh chánh ngôn thuận có cưới hỏi của Lam Hồ Tử, mà chàng cũng chẳng phải bạn của hắn. Hay là chàng ngại Đinh Hương Di? Thiếp biết chắc lần này nó sẽ không quay lại nữa đâu.

Lục Tiểu Phụng than thầm, chàng e rằng Đinh Hương Di nếu lần này còn trở lại được, có thể đã biến thành người thiếu mắt thiếu mũi. Nhưng chàng cũng không áy náy gì, bởi vì chàng đã nhận ra bảy điểm hàn tinh ghim trên tường, chính là Tam Lăng Thấu Cốt Châm. Chàng hỏi:

- Cô ấy tìm đến ta, có phải là do cô sai đến chăng?

- Công tử với thiếp không thù oán, thiếp đâu có lý gì muốn hại công tử?

- Hại ta?

- Bây giờ Hương Di cũng như một tòa hỏa diệm sơn có thể bộc phát bất cứ lúc nào, nó đi theo ai thì người ấy đều có nguy cơ bị hại chết.

Lục Tiểu Phụng cười gượng:

- Xem ra ta cũng có số hên, gặp được hai nữ nhân, một là băng sơn, hai là hỏa sơn.

- Hỏa sơn so ra nguy hiểm hơn băng sơn rất nhiều, đặc biệt là một hỏa sơn có chứa ba mươi vạn lượng vàng.

- ở đâu mà có nhiều vàng như thế?

- Cửa trộm đấy!

- ở chỗ nào mới có nhiều vàng để đánh cắp như thế?

- Trong kho bạc của Hắc Hồ Đường.

Lục Tiểu Phụng nói nhỏ nhỏ:

- Hắc Hồ đường, Hắc Đái Tử....

Phương Ngọc Hương gật đầu:

- Không sai, các đường chủ trong Hắc Hồ đường đều mang trên mình dây thắt lưng màu đen.

Hắc Hồ đường tuy là một ban phái mới nổi lên trong giang hồ, nhưng thanh thế rất lớn, nghe đồn còn hơn Thanh Y lâu, còn về mặt tài lực cũng rất hùng hậu, cả Cái bang và Điểm Thương cũng không bì kịp. Cái bang trước nay vẫn là giang hồ đệ nhất đại bang, còn môn hạ phái Điểm Thương toàn là phú gia tử đệ, trong núi lại có kho báu, nên cả hai bang phái này được xem như có nhiều tiền hơn cả. Nhưng Hắc Hồ đường lại trội hơn, hề có tiền thì quĩ cũng sai khiến được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nghe nói điểm đáng sợ của Hắc Hồ đường là tài lực lớn, kho chứa tiền đương nhiên là nơi trọng yếu của họ, phải phòng thủ rất nghiêm mật.

- Chắc chắn là vậy!

- Qua hai ngày này ta lại phát hiện ra là Hắc Hồ đường có rất nhiều cao thủ bố trí khắp nơi, Đinh Hương Di làm sao có khả năng vào trộm kho bạc của họ được?

- Chỉ nhờ vào một điểm là đủ.

- Sao?

Phương Ngọc Hương hỏi lại:

- Tổng đường chủ của Hắc Hồ đường là ai?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Là Phi Thiên Ngọc Hồ.

- Hương Di chính là vợ của Phi Thiên Ngọc Hồ.

Lục Tiểu Phụng giựt mình.

Phương Ngọc Hương nói tiếp:

- Nghe nói Phi Thiên Ngọc Hồ gần đây không có mặt tại Tổng đường, nên Đinh Hương Di mới nhân cơ hội đánh cắp tiền trong kho bạc, rồi bỏ trốn cùng với một đũa thư đồng của Phi Thiên Ngọc Hồ.

- Xem ra gã thư đồng này cũng có bản lĩnh khá, mới khiến Hương Di mạo hiểm như vậy.

- Công tử đang ghen hay sao?

Lục Tiểu Phụng nghiêm mặt đáp:

- Ta muốn xem thử hắn là người như thế nào.

- Rất tiếc bây giờ công tử không thể nào gặp hắn nữa.

- Tại sao?

- Vì hắn đã bị Liêu thị Ngũ Hùng chém ra làm tám miếng, bỏ vào hòm chở về Hắc Hổ đường rồi.

Liêu thị Ngũ Hùng đương nhiên là năm người đi theo dõi Lục Tiểu Phụng ban đầu. Bây giờ Lục Tiểu Phụng mới vỡ lẽ ra là bọn họ không phải đi theo chàng, mà là đi theo Đinh Hương Di.

Phương Ngọc Hương lại nói:

- Gã thư đồng chết rồi, Hương Di mới biết Hắc Hổ đường đã đuổi theo đuôi cô ả, nên ả mới sợ mà....

- Thế nên cô ấy mới bám theo ta.

- Giang hồ ai mà chẳng biết Lục Tiểu Phụng có bốn chân mày là người khó dạy vào, đến cả thiên tử cũng có giao tình với y, ngay như Bạch Vân thành chủ và Nghiêm Độc Hạc đều bị tiêu đời về tay y, Hương Di mà có được người bảo hộ với bản lĩnh như thế thì Hắc Hổ đường đương nhiên sẽ chẳng dám vọng động.

- Nhưng họ chắc không ngờ ta lại được ba vị cao thủ lợi hại hơn nữa đi theo bảo vệ.

- Bởi thế bọn họ tổng cộng có mười ba người đi theo, mà đã chết mất mười hai người.

- Còn một người là ai?

- Là Phi Thiên Ngọc Hổ.

Lục Tiểu Phụng chú ý hỏi:

- Y cũng đến rồi à? Y đang ở đâu?

- Lúc này y cũng có mặt bên ngoài, nhưng bây giờ chắc đã đi về rồi.

- Tại sao thế?

- Bởi vì y đã kiếm được người y đang đi kiếm. Trước nay y làm chuyện gì cũng ân oán phân minh, y hẵn cũng biết công tử chẳng qua là bị Hương Di lợi dụng làm bia đỡ đạn, nên y không đến kiếm chuyện với công tử đâu.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

- Cho nên ta bây giờ có thể an tâm, vì Phi Thiên Ngọc Hổ võ công quá cao, bản lĩnh quá tài, nếu y tìm đến ta thì ta chết chắc, phải không?

Phương Ngọc Hương cười:

- Thiếp biết công tử không sợ y, nhưng mấy chuyện phiền phức ấy nên tránh được là hơn.

Lục Tiểu Phụng quay đầu nhìn Phương Ngọc Hương một lúc, bỗng hỏi:

- Việc trong Hắc Hồ đường, xem ra cô biết rõ hơn cả Đinh Hương Di nữa?

Phương Ngọc Hương cất tiếng than:

- Nói thực ra, là thiếp giới thiệu Hương Di cho y, bởi vậy cô ả làm chuyện không phải này, thiếp cũng cảm thấy mất mặt.

- Có phải vì y không thích cô, lại đi cưới Đinh Hương Di, nên cô trong lúc tức giận bỏ đi đánh bạc, mới gặp Lam Hồ Tử?

Phương Ngọc Hương gật đầu, nói nhỏ nhỏ:

- Bởi thế giữa Lam Hồ Tử và thiếp không có cảm tình....

Là đàn ông hay đàn bà gì cũng thế, khi thất tình hay đi uống rượu say, hoặc đi đánh bạc trả thù, rồi sau đó tùy tiện kiếm đối tượng ưng đại, đến khi tỉnh giấc thì hối hận đã không kịp nữa. Đó là chuyện đáng tiếc, nhưng cũng là chuyện hay xảy ra. Nam nhân ở bên ngoài công việc quá bận, nữ nhân ở nhà cô đơn buồn chán, mới dễ lén lút quen người khác, thậm chí rủ nhau bỏ trốn. Đó cũng là chuyện dễ xảy ra trên đời.

Đinh Hương Di vì sợ Lục Tiểu Phụng biết được chân tướng sẽ bỏ mặc nàng, nên nàng không để cho Âm Đồng Tử có cơ hội nói, ra chiêu tiên hạ thủ vi cường, giết người bịt miệng. Nàng thấy Phương Ngọc Hương đến, bèn định len lén đi tránh, nhưng vừa ra thì nàng phát hiện có dấu hiệu của Phi Thiên Ngọc Hồ, nên đành quay trở lại, mà không ngờ lại bị Phương Ngọc Hương đánh đuổi trở ra. Giải thích như vậy rất hợp tình hợp lý, nhưng Lục Tiểu Phụng vẫn cảm thấy chưa thỏa mãn. Không hiểu sao chàng cứ có cảm giác là bên trong nhất định có ẩn chứa những âm mưu hoặc bí mật mà chàng chưa biết được.

Chàng hỏi:

- Chẳng ai biết rõ Phi Thiên Ngọc Hồ là người như thế nào, nhưng cô hẳn là ngoại lệ, chắc chắn là cô đã gặp qua y.

Phương Ngọc Hương thừa nhận:

- Thiếp gặp y đã nhiều lần. Tuổi y tuy trên bốn mươi, nhưng nhìn cỡ ba mươi sáu, ba mươi bảy mà thôi. Gân đây trong chốn giang hồ, ai cũng công nhận là có hai người bí mật và đáng sợ nhất, là y và Ngọc La Sát, gọi chung là Tây Bắc Song Ngọc.

- Y tên họ là gì?

- Thiếp không rõ, chỉ biết hình như y có một quá khứ rất khốn khó, nên ít khi nói đến tên mình, cả thiếp cũng không biết!

Bàn tay Phương Ngọc Hương bỗng bắt đầu di động. Lục Tiểu Phụng vẫn nằm yên.

Nàng nói nhỏ nhỏ:

- Bây giờ mọi chuyện công tử đã rõ, còn sợ gì nữa?

Lục Tiểu Phụng không có phản ứng gì cả.

- Đêm khuya lắm rồi, ngoài trời gió lớn, không lẽ công tử nhẫn tâm đuổi thiếp ra ngoài?

Giọng nói của Phương Ngọc Hương rất ủy mị, ngọt ngào, bàn tay của nàng lại lợi hại hơn thế nữa....

Lục Tiểu Phụng cuối cùng thở ra, lên tiếng:

- Ta đương nhiên không làm sao đuổi cô ra được, nhưng....

Chàng giữ tay nàng nằm yên, và hỏi:

- Ta muốn biết rõ một chuyện!

- Chuyện gì?

- Đinh Hương Di đến với ta vì muốn mượn ta làm bia đỡ đạn, còn cô thì sao?

- Không lẽ chàng cũng nghĩ là thiệp lợi dụng chàng?

- Ta cũng hy vọng cô đến tìm ta vì cảm mến, chỉ tiếc là ta không tin được.

- Chàng muốn biết rõ mục đích thì thiệp sẽ nói, chuyến này thiệp đến đây là muốn thương lượng với chàng.

- Thương lượng chuyện gì?

- Dùng người thiệp đổi lấy La Sát bài, thiệp trao thân cho chàng trước, sau này chàng tìm được La Sát bài thì trao lại cho thiệp.

Nàng mỉm cười, nói tiếp:

- Thiệp là vợ của Lam Hồ Tử, chàng đưa La Sát bài cho thiệp, cũng xem như đã đúng như giao hẹn, bởi vậy chàng chẳng phải lỗ gì cả.

- Nếu ta tìm không được thì sao?

- Thì xem như thiệp cam tâm tình nguyện, chẳng thể trách chàng.

Nàng nhỏ giọng thủ thỉ:

- Đêm đã khuya, gió bên ngoài lớn lắm, thiệp không dám ra ngoài đâu.

Lục Tiểu Phụng than:

- Ta có nói, ta quyết không đuổi cô ra ngoài, nhưng ta vẫn có thể tự đuổi mình ra ngoài.

Chàng nói xong, bèn đứng dậy bước ra khỏi cửa, đột nhiên nghe "rắc" một tiếng, chiếc giường gỗ to lớn chắc chắn bị sụp xuống.

Nghe tiếng Phương Ngọc Hương chửi mắng, Lục Tiểu Phụng cười khoan khoái:

- Cô không để cho ta ngủ yên, thì ta cũng không để cho cô nằm yên.

oOo